

Εἰς τὸν Παράδεισο, καλέ, τί θαύματα μεγάλα!
 νὰ στέκη μὲ τὰ τέσσαρα κατοίκα 'στὴ μπουκάλα.

Ἐπιστολὴ Πετράκη βουλευτοῦ
 πρὸς τὴν Μεγαλειότητα Αὐτοῦ.

Ἄθῆναι, εἴκοσι ἑπτὰ τοῦ φθίνοντος Αὐγούστου.
 Μεγαλειότατε!

Ζητῶ κι' ἐγὼ κατὰ καθήκον
 ἐξηγήσιν τῆς πράξεως αὐτῆς τῆς ἀνηκούστου,
 ἥγουν πῶς εἶναι δυνατόν, τίτλος σ' ἐμὲ ἀνήκων,
 νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς σας αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 καὶ νὰ περιοδεύετε μ' αὐτὸν 'στὰ ξένα μέρη;

ὦ! ναί, Μεγαλειότατε, ἡ χάρις σας μεγάλη,
 ἀλλ' ὅμως πῶς τὸ θέλετε ἐξ ἄλλου νὰ ξεχάσω
 τὴν ἀσυνείδητη ποδῶν ἐκείνου τοῦ μπακάλη,
 ποῦ ἀπὸ τρέλα εἰλεψε τὴν ἐκλογή νὰ χάσω;
 Ἀκόμη δίδω χρήματα διὰ τὴν τότε νίκην,
 καὶ μάλιστα ὀφείσασαι καὶ ταβερνήρη δίκην.

Δὲν ἐνθυμεῖσθε, Βασιλεῦ, τὸ τί συνέβη τότε;
 πῶς μὲ ζουρνάδες ἤρχοντο, νταούλια καὶ σιγῆλα
 οἱ ἀληθεῖς κι' ἐλεύθεροι τῶν Ἀχαρνῶν δημόται;
 πῶς μοῦκαμην τῆς κέμαρικς, πῶς μοῦκαμην τὴν σκάλα;
 πῶς ἐγίνε τὸ σπητί μου ὡς εἶδος μπουραρίας,
 καὶ ὄλα τὰ καθέκαστα τῆς τότε ἱστορίας;

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ τραγικὰ καὶ κωμικὰ συμβάντα,
 ὀπόταν τῆς πολιτικῆς τὴν τύρβην παραιτήσω,
 'στὰς προσφιλεῖς μου Ἀχαρνὰς θ' ἀποσυρθῶ γιὰ πάντα,
 κι' ἀχρους ἐκεῖ τὰ ἔσοχα τοῦ βίου μου θὰ ζήσω,
 καὶ θὰ μοιράζω κάρτ βιζίτ 'στὴν πόλιν Ἀθηνῶν:
 «Πετράκης, πρῶην βουλευτῆς καὶ Κόμης Ἀχαρνῶν».

Ἄν θέλετε ἰν κόνι το 'στοὺς ξένους νὰ περνάτε,
 μὴ κλέπτετε τὸν τίτλον μου, τὸν νόμον θησαυρόν μου,
 διότι ὅπου φύγετε, διότι ὅπου πάτε,
 θὰ ἔρχωμαι κατόπιν σας ζητῶν τὸ δίκαιόν μου.
 Ἄλλως τε δὲν ἐπιθυμῶ, παρὸν νι' ὄνερ, ποτέ μου
 νὰ καταφύγω ὅπου δεῖ, Μεγαλειότατέ μου.

Ὡς βλέπετε ὁ τίτλος σας μ' ἀνήκει, κι' ἐπομένως
 ἀλλάξετε πρὸς χάριν μου ὀλίγον τ' ὄνομά σας,
 εἰδ' ἄλλως σὰς εἰδοποιῶ σαφῶς καὶ ὀρισμένως,
 πῶς τρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ βρῆτε τὸν μελᾶ σας.
 Ταῦτα καὶ μένω, κύριε, μὲ ὕφος ταπεινόν,
 ὁ ἔσοχος ἐκ τῶν ὀκτῶ καὶ Κόμης Ἀχαρνῶν.